BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cel mai tragic mi se pare a fi nu faptul că oamenii îndeobște suferă mult, ci faptul că mor fără să fi cunoscut pe Dumnezeu.

– Părintele Sofronie Saharov

Nr. **234** / 24 decembrie

MIRCEA VULCĂNESCU

1904 - 1952

PRUNC NI S-A NĂSCUT NOUĂ!

Oamenii se nasc, cresc, se frământă, năzuiesc, suferă și pier. La fel ca oamenii, se ridică neamurile și împărățiile cresc, înfloresc o clipă, dăinuiesc și cad. Și, la fel cu oamenii și cu împărățiile, dar în alt ritm, se aprind stelele cerului, luminează o vreme și se sting…

Și, prefacerea aceasta pare omului inelară, condiția nașterii din nou e moartea, totul trece, totul se întoarce fără de sfârșit. Și, din adâncul amărăciunii sale, Înțeleptul, care pare că presimte-n El, totuși, altă chemare, fie măcar ca în vis, o fărâmă de năzuință spre vecinicie, rostește cu amărăciune (de unde, oare, amărăciunea asta, dacă în lume sunt toate cum au fost?): „*Zădărnicie a zădărniciilor, totul e zădărnicie!*"

În fața acestei deznădejdi a sufletului omenesc rămas de sine și văduvit de Dumnezeu, de bucurie, Biserica, creștinii lumii întregi răspund, din toate vremurile, cu un fapt, cu unul singur: Crăciunul… Și, tocmai acestei strădanii, a cărei culme, pentru noi, creștinii, este

Maica Domnului, acest suspin al firii după mântuire – îi răspunde, nu ca un țel, dar ca o împlinire, însemnătatea zilei de Crăciun.

În ea, așteptarea omenirii întregi și-n omenire, a fiecăruia din noi, așa cum suntem, cu patimile noastre, cu păcatele și cu minciunile noastre, își află un răspuns, o dezlegare. E semnul că strădania noastră nu e în zadar, că nu în zadar năzuim către mai bine. Că strădania noastră s-a auzit la cer și că nu mai suntem de acum sortiți risipei, că glasul a aflat răspuns la Scaunul Domnesc, că, în sfârșit, vom avea parte de dreptate. Spre asta năzuiește, de o mărturisește sau nu o mărturisește, toată străduința omenească. Sterpi suntem toți prin firea noastră și robi suntem toți prin fire. Ne robim tuturor; ne robim țelurilor făptuirii noastre, ne măcinăm în luptă cu puterile lumești, să-nfăptuim visurile care ne-au robit; ne robim și nouă înșine, și unii altora, numai și numai ca să avem parte de-mplinire. Ba, chiar și atunci când, mândri, revoltați, asemeni lui Spartacus, vrem să ne azvârlim lanțurile și să fim [liberi], nu facem decât să ne schimbăm robia.

Și iată că, dintr-o dată, avem semn: că stârpiciunea noastră și-a aflat limanul, că goliciunea noastră și-a aflat îmbrăcăminte, că năzuința noastră și-a aflat întruchipare, că s-a născut Domnul nostru adevărat, care ne va face dreptate.

... Ție, așadar, căruia ți-a murit ce ți-a fost drag, ție, căruia ți s-a stricat jucăria, ție, celuia care te vezi păcătos, bicisnic, ție, celuia care ai ucis atâtea lucruri sfinte, ție, pe care viața te-a zdrobit și pe care te paște deznădejdea, iată că ți s-a născut prunc. Ție. Acesta a venit, anume pentru tine, ca să îți zică să nu fii întristat, să vindece rănile tale, să șteargă lacrimile tale, să-ți spună că, la El, nimic din tot ce avu preț nu are moarte; că strădania ta nu va fi zadarnică; că ruga ta s-a auzit la cer; că El a venit să mântuie tocmai ceea ce era pierdut.

La El ai să recapeți curăția, ai să redobândești gustul de viață, ai să te afli iar întreg, pe tine însuți strălucitor, împlinit până la statul ființei tale adevărate, cu tot ce ai încercat, tot ce n-ai izbutit și ai să vezi că la El nu e pentru nimic moarte, ci numai Înviere, Bucurie, Strălucire și Viață fără de sfârșit.

O, dacă ar putea, numai, ochii tăi, ochii mei, să vadă Bucuria îndurării Sale. Poate că am orbi, de bucurie.

Extras din: **Mircea Vulcănescu**, *Bunul Dumnezeu cotidian*, *Studii despre religie*, Editura Humanitas, București, 2004
Sursa: **cuvantul-ortodox.ro**

PĂRINTELE PLACIDE DESEILLE

DESPRE SĂRBĂTOAREA NAȘTERII DOMNULUI

Întâi ianuarie este începutul anului calendaristic. Dar întâi septembrie marchează începutul anului creștin. Am spus bine: anul

creștin, pentru că acest întâi septembrie nu este doar începutul anului liturgic. Sau, mai degrabă, este, deoarece odată cu el începe anul liturgic, care este începutul anului creștin. Într-adevăr, liturghia și întreg ciclul liturgic nu sunt doar un aspect al vieții noastre creștine, ci tot acest ciclu liturgic trebuie să structureze întreaga noastră viață duhovnicească, întreaga noastră viață de creștini. El este sursa principală a vieții noastre de creștini. Să nu spunem niciodată: "*O, în acest an, nu voi merge la biserică pentru Nașterea Maicii Domnului, sau pentru Înălțarea Sfintei Cruci, sau pentru Întâmpinarea Domnului – am altceva de făcut.*" Aceasta ar însemna să ratăm o treaptă în urcușul nostru pe scara în vârful căreia ne așteaptă Hristos, ar însemna să pierdem o etapă importantă în transformarea noastră în Hristos. Parcurgerea, pe care o facem în fiecare an, a întregii vieți pământești a Domnului – în curând taina Nașterii Sale, apoi Teofania Botezului Său, retragerea Lui de patruzeci de zile în pustie – Postul nostru – Patima Sa, Învierea Sa, Pogorârea Duhului Sfânt în ziua de Rusalii și marea înflorire de sfințenie care a decurs din aceasta pentru Biserică, – este pentru noi un prilej de trăire mereu mai aprofundată și cu o înțelegere mereu reînnoită, prilej de a simți și mai mult, în adâncul inimii noastre, minunata Sa lucrare.

Fiecare sărbătoare a anului are propriul său har, fiecare sărbătoare ne ajută să ajungem mai aproape de chipul lui Hristos, potrivit unui anumit aspect al Tainei Sale. Când, cu ocazia apropiatei sărbători a Crăciunului, vom prăznui Nașterea Sa, aceasta înseamnă că ea va redeveni actuală pentru noi, că Domnul vrea, cu această ocazie, să se nască și în inimile noastre, că vrea, încă și mai mult, să ne preschimbe în El. Dar de această sărbătoare este legat, în mod special, un har al copilăriei duhovnicești. Acum două mii de ani, Hristos a fost copil în peștera de la Betheem. Însă această copilărie pământească nu făcea decât să oglindească un aspect pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl are din veșnicie: dacă, din vecii vecilor, El este «Cel Vechi de Zile », nu are mai puțin, în sânul acestei eternități, ceva de nedescris care evocă caracterele copilăriei. Dacă mă pot exprima astfel: El este pentru totdeauna copil, copilăria Sa pământească este ca și eternizată și, de aceea, cu toată exactitudinea teologică, icoanele noastre îl pot reprezenta ca pe un copil, fie dormind somnul Său atent, fie în leagăn, fie în brațele Preasfintei Sale Maici. Aceste reprezentări nu ne întorc în trecut, ele dezvăluie o realitate mereu actuală, mereu prezentă.

În această perioadă a Crăciunului, Hristos vrea să trăiască mai ales în noi acest duh al copilăriei. De la Sfântul Macarie al Egiptului la Iosif Isihastul, mulți sunt autorii duhovnicești care ei-înșiși au făcut această experiență pe care ne-au

transmis-o și ne-au recomandat-o în scrierile lor. «*Și precum mama, învățându-l pe copilul ei mic să umble, se depărtează puțin de la el și-l cheamă la sine, iar când el, venind spre mama lui, începe să se clatine și să cadă, din pricina picioarelor și mădularelor plăpânde și fragede, mama aleargă și-l prinde în brațele ei, așa și harul lui Dumnezeu poartă și învață pe oamenii, care se predau pe ei cu curăție și cu simplitate în mâinile Făcătorului lor și pe cei ce s-au lepădat din toată inima de lume și merg pe urmele lui Dumnezeu.*» (Sfântul Isaac Sirul, *Filocalia X*, *Cuvinte Despre Nevoință - 52*, EIBMBOR, București – 1981, p. 268)

A doua zi după Crăciun, prăznuim soborul Maicii Domnului. Întregul an liturgic va fi marcat de către sărbătorile sale. Ea nu poate fi despărțită de tainele dumnezeiescului său Fiu și, numai cu ajutorul mijlocirii sale de mamă, putem să avem părtășie cu acestea. Ea este mama noastră: aceasta nu este o imaginație pioasă, ci un adevăr teologic inconfundabil înrădăcinat în întreaga tradiție. Deoarece natura umană a lui Hristos este una cu natura umană a Cuvântului și nu a unei persoane umane limitate, ea conține în sine, într-un mod tainic, dar foarte real, toată omenirea – Hristos este Noul Adam. De asemenea, dându-I naștere, Maica Sa Cea Sfântă ne cuprinde pe toți, ea devine, în mod real, în Hristos, Maica noastră și aceasta este baza mijlocirilor și medierile sale pentru noi.

Acestea sunt darurile lui Dumnezeu pe care vi le doresc cu ocazia acestei sărbători a Crăciunului, atât de aproape acum. Fie ca El să vă umple cu pacea și bucuria Sa de-a lungul noului an.

Sursa: **pemptousia.ro**

PROGRAMUL LITURGIC

Luni *25 dec.*	**08:00**	**Ceasurile Împărătești, Utrenia și Sfânta Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare →** ***Nașterea Domnului***
Marți *26 dec.*	**08:00** **18:00**	**Utrenia și Sfânta Liturghie** *→ Soborul Maicii Domnului* **Vecernia și Litia**
Miercuri *27 dec.*	**08:00**	**Utrenia și Sfânta Liturghie** *→ Sf. Apostol, Întâiul Mc. și Arhidiacon Ștefan*
Sâmbătă *30 dec.*	**18:00**	**Vecernia**
Duminică *31 dec.*	**08:00** **23:00**	**Utrenia și Sfânta Liturghie** **Slujba de Te Deum**

Programul liturgic poate suferi modificări. Pentru a fi la curent cu ultima variantă vă rugăm să vă abonați la buletinul online sau să verificați site-ul nostru: **sfantul-ilie.ro**.

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București